

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi w sprawie XVIII C 4189/14 z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa - akcyjna z siedzibą w W. przeciwko R. Ł. o zapłatę oddalił powództwo.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiódł powód zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 §1 k.p.c., art. 505 [32] § 1 k.p.c., art. 393 § 2 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, to jest art. 60 k.c. oraz art. 6 ust.1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. 2012.1225). W konkluzji do podniesionych zarzutów skarżący wnosił o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu z uwzględnieniem kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505(13) § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505 (9) § 11 k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącego zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zapatrywaniom skarżącego, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie przede wszystkim nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne wnioski jurydyczne A swoje stanowisko przy tym także przekonująco i wyczerpująco uzasadnił.

Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу prawidłowo przedstawionego już przez Sąd Rejonowy, którego argumentację Sąd Okręgowy w całości podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy na odniesieniu się do zarzutów podniesionych przez skarżącego w apelacji. Przypomnieć jedynie należy, że przedstawiając nie uwierzytelnione i nie podpisane kserokopie dokumentów powód w istocie nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność istnienia roszczenia.

Nie ma też racji skarżący zarzucając naruszenie prawa materialnego to jest art. 60 k.c. oraz art. 6 ust.1 ustawy o ochronie praw konsumentów. Jak się wydaje umknęło uwadze apelującego, że podstawą rozstrzygnięcia wskazaną w uzasadnieniu Sądu I instancji było przede wszystkim nie sprostanie przez stronę powodową jej obowiązkom dowodowym Wbrew wywodom skarżącego, należy podkreślić za Sądem Rejonowym, że umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych

do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

Stosownie zaś do treści art. 78 par. 1 k.c., do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Powód w niniejszej sprawie załączył do pozwu dokumenty bankowe potwierdzenia wykonania przelewu przez powoda na rzecz strony pozwanej kwoty 1000 zł oraz przelania przez pozwanego opłaty rezerwacyjnej w wysokości 0,01 zł. Wezwanie do zapłaty oraz warunki umowy zostały złożone w postaci kserokopii. Co więcej i co jest okolicznością najistotniejszą w rozpatrywanej sprawie, złożona kserokopia dotyczy ramowej umowy pożyczki, właściwie niewypełnionego blankietu, nie zaś umowy zawartej z pozowanym.

Reasumując należy stwierdzić, że strona powodowa nie wykazała roszczenia, nie złożyła bowiem pisemnej umowy zawartej z pozowanym, której niewykonanie stanowiłoby podstawę kontraktową dochodzenia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.